академічна
ПАНОРАМА

Інформаційне видання Національного університету «Києво-Могилянська академія» Листопад 2008

На шляху до Європи

14 листопада в Києво-Могилянській академії відбулася міжнародна конференція "ЄС-Україна: партнерство чи сусідство", яку організовали Українське Товариство Оксфордського університету, відділ міжнародного співробітництва НаУКМА, кафедра соціології НаУКМА, Британське товариство в Україні, Польський інститут у Києві, Відкрита Українська фундація та Спудейське Братство НаУКМА.

Ця конференція продовжує цикл подібних заходів, започаткований з ініціативи низки зацікавлених у цій проблематиці науковців з Оксфордського, Кембриджського та Лондонського університетів, котрі вперше зібралися 14 червня цього року в Оксфорді подискутувати з приводу проблемних питань, що пов'язані з подальшою долею розширення ЄС та можливою долею України у складних сучасних геополітичних умовах. Основною метою такого наукового зібрання є налагодження міжнародного діалогу між представниками західних та українських науково-інтелектуальних кіл, та проведення щорічних конференцій на теренах Англії та України. Вже давно всі нібито й так знають, що Україна є частиною Європи, її географічним осердям, але й до сьогодні питанням лишається, чи буде вона колись повноправним членом, чи так і лишиться лише сусідом Європейського Союзу.

Кожного разу, коли йдеться про такі речі, мимоволі замислюєшся щодо майбутнього своєї країни. Волею долі Україна розташована на Євразійському континенті, між складним геополітичним утворенням, котре називають "об'єднаною Європою" та ще складнішою за своєю структурою Росією. І не так страшно, що за 80 кілометрів за Львовом – польсько-український кордон (а то вже територія ЄС), а поблизу Луганська – україно-російський. Не в тому біда. Вона, власне, ніколи не полягала лише у географії. Проблемними були, є, і, на жаль, лишаються політичні та економічні стосунки між трьома верхівками трикутника – Україною, Росією та ЄС.

Кожна із зазначених сторін має свій безпосередній інтерес у стосунках, що склалися. Умовно ЄС можна назвати сильним західноєвропейським домініоном, котрий прагне демократизувати своїх сусідів. Ця теза неодноразово лунала протягом конференції. Ось той міцний ґрунт, котрий, на думку європейських політиків, можна покласти для реального об'єднання Європи. Посутньо – це плекання спільних цінностей та способу мислення. Росія – також сильний, але вже східноєвропейський домініон, котрий протягом століть виробив специфічний, притаманний лише йому спосіб спілкування з партнерами та сусідами.

Але, можливо, не варто ідеалізувати членство України, оскільки добре там, де нас немає. На першому місці в будь-яких перемовинах, як вважають учасники конференції, мають бути національні інтереси України, а не якісь інші можливі пріоритети. Але що б то могло бути? Незалежність фінансова, політична та економічна, добробут більшості мешканців, збереження власної культури та традицій на тлі універсальної глобалізації та плекання демократії, безпека зрештою?

Картина, що попереду, видається не дуже оптимістичною, оскільки, відверто кажучи, Україні історично не вдалося здобути статус третьої рівноправної сторони. І східні, і західні колеги є не просто більшими і потужнішими – вони є історично щасливішими, такими, що відбулися у формі держав з багатовіковою історією. А українській незалежності –сімнадцятий рік. І регіон нестабільний – згадати лише про конфлікти в Криму та чужий флот, котрий виводити у 2017 році…

Україна може бути в цьому трикутнику як буфером, так і мостом, котрий пов'язує два різні світи, стати територією порозуміння між ними. Вибір лишається за нами.

Отож, пріоритети окреслено. Чекатимемо на подібну конференцію через рік. Хотілося б, щоб ані світова фінансова криза, ані політичні баталії не стали на перешкоді її проведенню, оскільки українцям потрібно чути не лише себе – їм потрібно чути світ. Тоді, можливо, щось зміниться на краще.

Ганна Трегуб,
студентка ФГН-4

У нашому випуску:

Поляки цікавляться українським суржиком

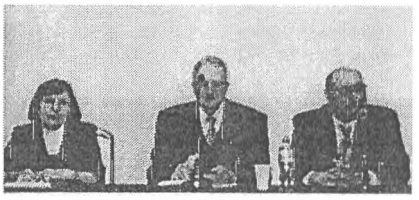

Стор. 2.

Проблеми сучасної урбаністики

Стор. 3

Сходження на Голгофу правди

Стор. 4-5

«Ernst & Young»: і НаУКМА — більше ніж партнерство

Стор. 6

«ЛітАкценту» виповнився рік!

Стор. 8

Поляки цікавляться українським суржиком

Ще два роки тому до професора Києво-Могилянської академії Лариси Терентіївни Масенко завітав ад'юнкт кафедри славістики Гданського університету, кандидат філологічних наук Артур Брацький. Після кількох років викладання польської в Україні, досконало оволодівши українською та російською мовами, пан Артур вирішив присвятити свою габілітовану докторську дисертацію проблемі українського суржика і за порадою звернувся до Лариси Терентіївни, чиї наукові праці часто торкаються саме цієї теми. Зокрема, увагу гданського науковця привернула монографія «Мова і суспільство», тож саме її професор Брацький запропонував перекласти польською, щоб вона стала доступною польським мовознавцям.

У результаті співпраці українських і польських мовників уже наприкінці жовтня цього року відбулася презентація польськомовного видання відомої праці доктора філологічних наук, професора Лариси Масенко «Мова і суспільство. Постколоніальний вимір» («Język i społeczeństwo. Wymiar postkolonalny») у Гданському університеті. На зустріч з авторкою прийшли викладачі та студенти не лише філологічного факультету, а й факультету суспільних наук. Серед почесних гостей були Ректор із питань науки ГУ, професор Гжегож Венгжин (Grzegorz Węgrzyn) та ректор з питань студентства, професор Юзеф Арно Влодарскі (Jozef Arno Włodarski). Передувала презентації зустріч української гості з паном Венгжином, під час якої Лариса Масенко вручила ректорові листа від президента Києво-Могилянської академії з пропозицією співпраці між університетами в науково-методичній галузі. Ректор ГУ висловив зацікавленість поданою пропозицією та взяв на себе процес підготовки й передачі Президентові НаУКМА документів про початок співпраці.

– Пані Ларисо, чому поляки так зацікавилися проблемою українського суржика, адже, як відомо, в польській такого мовного явища немає?

– Насамперед, цією проблемою зацікавився польський мовознавець Артур Брацький. До речі, він виступав в НаУКМА на конференції, де презентував свій дуже цікавий погляд на те, як перекладати польською українські художні твори, що містять суржик, зокрема Жолдака, Ірванця, враховуючи відсутність подібної міжмовної мішанини в Польщі. Саме він запропонував перекласти мою працю «Мова і суспільство. Постколоніальний вимір», коли з'ясувалося, що ця книга може бути корисною ширшому колу польських славістів. Редактором і рецензентом перекладу є відомий польський славіст Януш Рігер, професор Варшавського університету, в чиєму доробку якого чимало праць з українознавства.

У Краківському та Варшавському мовознавчих осередках до книги також поставилися з великою зацікавленістю. Адже польські славісти, зокрема в Гданському університеті, котрі спеціалізуються на вивченні південнослов'янських мов, неминуче стикаються з проблемою «розлучення» сербів і хорватів, що донедавна мали спільну мову, а тепер постали перед труднощами поділу культурної спадщини, створеної сербохорватською. У світлі цих студій український досвід виявляється актуальним і важливим.

– Зазвичай західні дослідники, вивчаючи проблему українсько-російського мовного покруча, наполягають на толерантному ставленні до російської мови, що для сучасної України фактично означає рух у бік повторної русифікації. Як на це питання дивляться поляки?

– Безперечно, поляки розуміють наші проблеми значно краще, оскільки свого часу вони також були в межах Російської імперії, коли згідно з русифікаційною практикою польську мову забороняли у школах тощо. Однак поляки якраз можуть бути для нас взірцем мовної стійкості. Польська еліта ніколи не переходила на російську, активно обороняла рідну польську.

Окрім того, польські мовознавці більш обізнані з явищем суржика як таким. В лінгвістиці існує спеціальна галузь – контактологія, що вивчає мовні особливості на пограничних територіях. Проте, наприклад, німецькі лінгвісти чомусь прирівнюють суржик до таких пограничних мовних явищ, коли дві рівноправні мови взаємно впливають одна на одну; натомість поляки добре розуміють, що в нашій ситуації подібна мішанина є наслідком російської експансії та асиміляції, що загрожує українській мові. Коли мої польські колеги приїздять до Києва, вони завжди зауважують, що незалежній Україні вже 17 років, а на столичних вулицях незмінно чується переважно російська.

– Які загалом Ваші мандрівничі враження від Польщі, від Гданського університету?

– Польща активно розбудовується, там лагодять старі дороги, прокладають нові. Звісно, коли через ремонт-ні роботи на залізниці потяг «Київ-Варшава» запізнюється на 5 годин, і ми, вже доїхавши до Варшави, раптом починаємо рухатися зовсім у протилежний бік, певні незручності відчуваються, але ж усі розуміють, що це тимчасово.

В Гданському університеті мене вразила насамперед їхня нова бібліотека – модерна скляна будівля з вільним доступом до всіх книжок, дешевим ксероксом та унікальними «капсулами», себто кімнатами для індивідуальної роботи. Я мала там свою окрему кімнату, тож могла достатню кількість часу присвятити опрацюванню польських журналів з етнолінгвістики, зокрема, мене цікавила знана школа Єжи Бартмінського.

Цікаво, що і дороги, і нові корпуси університету, і бібліотеки поляки будують за кошти Євросоюзу. Тож, коли ремонтні роботи, значна частина яких є фактично підготовкою до прийдешнього чемпіонату з футболу, закінчаться, Польща постане сучасною європейською країною. Хочеться ще наголосити, що в Польщі серйозно штрафують за недотримання правил дорожнього руху, безквитковий проїзд у громадському транспорті, а головне – за розпивання алкогольних напоїв (із пивом включно) на вулиці, оскільки у польському законодавстві зазначено, що це шкідливо впливає на молоде покоління, на дітей. Так суспільство привчається до дисципліни, адже демократія – це не анархія і вседозволеність, а передовсім здатність дотримувати-ся законів.

Юлія Морозюк,
студентка ФІН-4

Актуально

В НаУКМА закінчив свою роботу міжнародний дослідницький семінар «Пост-радянський урбанізм», присвячений проблемам урбаністики як окремому напряму в гуманітарних науках. Семінар за тематикою умовно можна поділити на чотири частини. В першій частині гості заходу обговорювали проблеми урбаністики, зокрема про міські історичні контексти великих «пострадянських» міст України.

Другий день семінару було присвячено проблемі урбаністичних трансформацій. Спеціальними гостями семінару були болгарин Лучезар Бояджієв, який підготував доповідь на тему «Софія і пострадянський урбанізм», та німці Георг Шолльгаммер і Маркус Вайзбек, які презентували проект «Локальні Модерни».

Всі учасники були запрошені до підсумкової дискусії, яка дістала назву «Битва» за місто». Інна Совсун, Наталя Онищенко та Світлана Цуркан презентували проект акції «Збережи Старий Київ» як варіант міського суспільного руху. Доповідачки запросили присутніх безпосередньо взяти участь в акції і, таким чином, долучитися до діалогу з владою. Власне, саме останнє питання й було критичною точкою в подальшій дискусії під назвою «Чи можливо подолати «не-комунікацію» між політичною й економічною владою та громадянами в пострадянському місті?».

Пропонуємо читачам АП фрагмент зі статті О. Брюховецької та О. Радинського «Фундамент і надбудови. Пост/радянський урбанізм: як зберегти унікальні принади міста», розміщеної в тижневику «Дзеркало тижня» (№ 45 (724) 29 листопада — 5 грудня 2008). Повну версію статті дивіться на сайті http://www.dt.ua/3000/3680/64850.

Матеріал підготував Іван Жежера,
студент ФГН-4

Проблеми сучасної урбаністики

Немає сумнівів у тому, що бурхлива трансформація міського простору в Україні наразі відбувається в абсолютно автономному режимі. Влада (читай — великий бізнес) не вважає за потрібне враховувати думку громадськості, тоді як остання повністю втратила здатність виробляти обґрунтовану позицію, що виходила б за рамки інтелектуального гетто. Насамперед це стосується інституцій культури, які замість формування інтелектуального ландшафту країни здебільшого займаються питаннями власного виживання. Тому актуальність дослідницького семінару «Пост/радянський урбанізм», що недавно відбувся в Центрі сучасного мистецтва при НаУКМА, — самоочевидна.

Безпосереднім поштовхом до проведення такого семінару стала потреба в осмисленні урбаністичних процесів у сучасному Києві, що стрімко й безповоротно втрачає свої унікальні принади. Згадаймо бодай знищення таких унікальних споруд, як Сінний ринок чи конструктивістський ансамбль дарницького Соцмістечка, що супроводжувалося відносним спокоєм у медіа й поблажливим мовчанням вітчизняних експертів.

«Десовєтизація» громадського простору Києва, проголошена чинною владою, інколи набуває відверто варварського вигляду: будь-яка споруда, створена протягом сімдесяти років «окупаційної влади» — незалежно від її історичної чи культурної цінності, — ризикує бути проголошеною «шкідливою» й поступитися місцем черговому «суспільно-корисному» закладу на кшталт комплексу азартних ігор.

Метою семінару була не лише рефлексія над урбаністичними процесами в пострадянському просторі, а й пошук дієвих механізмів впливу на ці процеси. Перебіг семінару «Пост/радянський урбанізм» відбивав еволюцію сучасної урбаністики від пасивного наукового вивчення міста до активного (чи, сказати б, активістського) втручання у міський простір.

Семінар розпочався з кількох екскурсів у актуальне минуле пострадянського урбанізму. Серед іншого йшлося про зовнішню рекламу в Києві початку минулого століття, соціалізацію естетики в харківському конструктивізмі, історію урбаністичних перетворень у певному кварталі Львова тощо. Ці історичні паралелі створили необхідне тло, на якому легше побачити розмаїті форми сучасної української урбаністики. Під розгляд потрапили такі явища сучасного Києва, як відродження святкової ілюмінації, специфіка місцевого стріт-арту, окупація міського простору казино, феномен треш-архітектури, приватність і приватизація двору тощо.

Група авторів архітектурного журналу «АСС. Архітектура. Критика. Культура» залучила сучасні урбаністичні теорії для аналізу транспортної проблеми Києва: йшлося про «нову культуру мобільності» в контексті поставтомобільного майбутнього та феномену київських маршруток; про виникнення специфічної «культури чекання» та нову раціональність міського пересування («паркур»).

Відбувся жвавий обмін досвідом серед активістів громадських рухів проти незаконної забудови. Представники руху «Збережи старий Київ» підбили підсумки першого року своєї діяльності, показавши відеодокументацію свого найбільшого успіху, коли їм вдалося зупинити забудову на Пейзажній алеї неподалік Андріївського узвозу, а учасники інших угруповань проти архітектурного свавілля запропонували свої моделі боротьби.

Точка зору

«Стенографія. Сезон 2008»

Від 2006 року скарбниця могилянських традицій збагатилася ще однією. Тепер щороку в Галереї мистецтв ім. Олени Замостян Культурно-мистецького центру НаУКМА створюється огляд ідей та провокацій театральних художників-сценографів, які були здійснені минулого сезону.

«Стенографія. Сезон 2008» — так називається третя подібна експозиція, що об'єднала митців та шанувальників театру. Ця зустріч відбулася 7 листопада. Виставка зібрала майже всіх представників «сценічної кухні»: режисерів, акторів, сценаристів, декораторів, студентів театральних вишів створивши осередок для дискусій, обговорення творчих задумів, майбутніх проектів. «Найбільшою цінністю таких подій, — зазначив молодий художник Федір Александрович, — є можливість показати глядачам первинний задум автора, який не завжди може втілити свою ідею повністю. Кінцевий результат багато в чому залежить від бачення режисера, декораторів, сценаристів тощо – від усієї команди. Виставка ж – це безпосередній діалог митця з публікою». І цей діалог-таки відбувся. Зокрема, увагу відвідувачів привернуло крісло Баби-Яги з вистави «Два клени» Київського театру юного глядача на Липках — шедевр у стилі Hi-Tech.

Близько 30-ти учасників представили свої роботи на виставці. Її керівник впевнений — це не межа. Багато хто із запрошених, на жаль, відмовився брати участь. «Охоче йдуть молоді, — ділиться Приходько, — професіонали ж все більше думають про гроші». Попри надзвичайну актуальність подібних культурних заходів та їх важливість для публіки з театральних кіл, на жаль, зазначив Приходько, вони для Києва – рідкість, хоча місто й велике. Він називає це явище «периферійністю».

На перший погляд може здатися, що «Стенографія», говорячи мовою студента, – такий собі «захист курсових робіт», який здебільшого цікавить критиків, авторів та тих, хто втілює ці ідеї на сцені. Але, придивившись, можна помітити, що мистецтво вабить не тільки професіоналів. Кожна людина прагне духовності. Саме вона заповнює прогалини в нашому житті – ту пустоту, що утворюється всередині, якщо людина живе тільки роботою та буденними клопотами. Мистецтво — от що дарує нам гармонію. Це знає кожен митець, намагаючись передати те знання глядачеві, тому, напевно, найліпшим компліментом творцям експозиції була кинута кимсь фраза: «Захотілося до театру...».

Вікторія Перегуда,
студентка ФГН-2

Сходження на Голгофу правди

Голодомор в Україні 1932-1933 років став трагедією, що навіки вкарбувалася в нашій пам'яті. Активну участь у справі визнання Голодомору міжнародною громадськістю вже не перший рік бере Національний університет «Києво-Могилянська академія».

Над дослідженнями теми Голодомору постійно працюють науковці Києво-Могилянської академії: історики, соціологи, політологи, філологи. Серед найвидатніших дослідників голодоморів в Україні був професор кафедри політології НаУКМА, відомий історик, політолог Джеймс Мейс. Його архів – унікальне зібрання публікацій, машинописів праць, документів, присвячених Голодомору – зберігається у Науковій бібліотеці НаУКМА. В опрацюванні архіву Джеймса Мейса активну участь беруть студенти. Триває робота над створенням Стипендійного фонду імені Джеймса Мейса.

До днів вшанування пам'яті жертв штучного голодомору в Україні Видавничий дім «Києво-Могилянська академія» підготував перевидання матеріалів Конгресу США «Великий голод в Україні 1932–1933 років» (упорядник – виконавчий директор Комісії Конгресу США Джеймс Мейс) у 4 томах: том I–III «Свідчення очевидців для Комісії Конгресу США» – свідчення емігрантів із України, що були зібрані для потреб Комісії Конгресу США. Книга визнана однією з найкращих на цьогорічному Форумі видавців у Львові.

18-22 листопада Видавничий дім «Києво-Могилянська академія» провів в Українському домі презентацію книжок, присвячених подіям Голодомору 1932-1933 років.

Пропонуємо для читачів «АП» ексклюзивне інтерв'ю з пані Наталею Дзюбенко-Мейс, вдовою Джеймса Мейса.

«…Натало, ти – центр мого життя; ти – космос мого світу. Я в пеклі буду з тобою жити», — саме так писав Джеймс Мейс з-за океану своїй коханій дружині Наталі Дзюбенко. Американський історик, гарвардський професор та українська письменниця і журналістка. Дивним чином їх поєднало не лише кохання, а й страшна, пекуча для українського серця тема Голодомору 1932 – 1933 років. По різні сторони океану вони провадили власні дослідження, весь час рухаючись проти течії; підважували величезний тягар пам'яті нашого народу; робили свою справу щиросердо, без жодного матеріального зиску, не боячись погроз з боку спочатку радянських, а потім вже власне українських спецслужб. І їм цього не подарували…

Тридцятирічний перспективний науковець Джеймс Мейс першим серед неукраїнців за походженням захистив докторську дисертацію з історії підрадянської України і першим заявив на увесь світ, що Голод 1933 року був геноцидом проти української нації. Коли Комісія при Конгресі США з питань подій 1932 – 1933 років, виконавчим директором якої він був, завершила свою роботу, було зібрано 3 томи свідчень постраждалих від голодомору українців. Старенькі українські емігранти з вдячності цілували Джеймсові Мейсу руки. Американські совєтологи-русисти гостро критикували його працю. Тему Голодомору навіть на Заході не зважувався порушувати ніхто, тому молодий професор не отримав кафедри, фактично офірувавши свою кар'єру «українській справі». Хіба ж він здогадувався тоді, що попереду, в Україні, долею якої він так переймався, на нього і Наталю Дзюбенко справді чекає пекло: нерозуміння, кпини і знущання, погрози, безгрошів'я…

«Наталю, «повишивай» там у моїй статті..», – так ніжно, так по-українськи звертався Джеймс Мейс до своєї дружини і незмінного редактора усіх своїх праць. Вони завжди розумілися з півслова. Можливо, саме тому, що вони воювали разом, ці два Дон-Кіхоти-однодумці, їм вдавалося протистояти жахливим посттоталітарним українським реаліям 90-х…

Однак небеса не змінюють своїх традицій – забирають найкращих. Щоб виплакати тугу після смерті свого рідного Джима, щоб нагадати, якою шляхетною, доброю і відданою Україні людиною він був, у письменниці Наталі Дзюбенко-Мейс був єдиний шлях – Слово. Нещодавно у Видавничому домі «Києво-Могилянська академія» вийшли друком 4 томи свідчень про український Голодомор та матеріали американської Комісії, над якими працював Джеймс Мейс, а також поетична збірка пані Наталі під промовисто сумною назвою «День холодного сонця» – збірка пам'яті «найбільшого адвоката України у світі».

Спочатку було слово… Баба Віра….
….Розповідала тихо всій Америці,
Як з голоду вмирала вся родина.
Батьки, діди, і ще дітей кількоро,
А ще сестра і всі її сусіди…
Вона назвала це голодним мором…

– Пані Наталю, відколи Ви почали займатися темою Голодомору і як сталося, що ця трагедія фактично перетворилася на життєвий хрест Вашої родини?

– В моїй родині по лінії батька під час Голодомору загинуло 13 людей; діда арештували у 1933 році і відправили в бухту «Нагаєво», в гулагівське пекло. Про його подальшу долю я й досі нічого не знаю. Навіть після Перебудови на цю тему небезпечно було говорити. Проте, коли в 1989 році до моїх рук потрапив рукопис Володимира Маняка та Лідії Коваленко «Голод-33. Народна книга-меморіал», я одразу зголосилася редагувати цю працю.

Якщо ви візьмете 4-томник американської комісії, ви не зможете одразу прочитати більш ніж одну-дві історії, бо ці оповіді – страшні. А мені

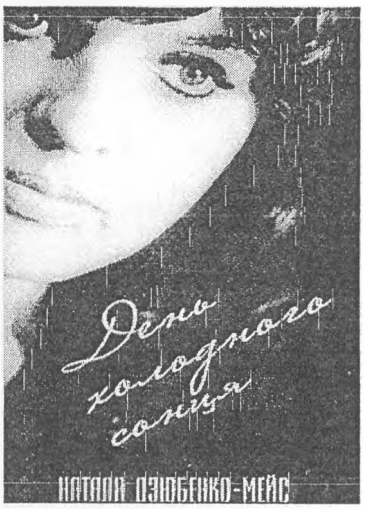

доводилося перечитувати рукопис Володимира й Лідії близько шести разів, після чого я написала заяву про звільнення, моя душа була обпалена цією темою і я мусила перепочити. Над історією таких трагедій легше працювати, коли тебе підтримують друзі, коли маєш офіційний «дах»; а коли мусиш увесь час бути затисненим у собі, критися зі своїм болем, швидко виснажуєшся.

Ви тільки уявіть, що неофіційна заборона на тему Голодомору фактично тривала аж до Помаранчевої революції. Коли в 90-х Джеймс приїхав вже в незалежну Україну, його неодноразово били на вулиці, мені погрожували вбивством; нам постійно «заливали» або підпалювали квартиру… І це при тому, що Джеймс сам працював за цілий науковий інститут. А офіційну роботу знайти було важко. Зрештою, йому вдалося влаштуватися у колишній інститут колишньої партії, але це була жахлива, дурна робота.

Кого ж захищає шахрай, доктор Мейс?
Не треба таких нам ні друзів, ні гостей,
І в чому, властиво, його інтерес?
До чого тут голод? До чого конгрес?
Усе вже пояснено чітко і просто:
Тоді будували колгоспи.

– З паном Джеймсом також познайомилися завдяки книзі «Голод-33»?

– Так, нас познайомив Ігор

Римарук у Спілці письменників. Я знала про роботу Комісії, про діяльність Джеймса Мейса, однак уявляла його собі таким сивобородим еміграційним професором, котрий говорить «власне», «властиво» і дуже любить неньку-Україну… Але мене зустрів молодий, красивий, іскрометний чоловік з дивовижним почуттям гумору і абсолютним чаром. Джеймс так діяв на людей, що вже через дві хвилини усі дивилися на нього і посміхалися. В нього закохувалися жінки, його обожнювали чоловіки, його любили старенькі, ставилися до нього майже, як до святого. Тільки от доля склалася у нього так несправедливо.

Спершу в Америці він потрапив до інтелектуального вакууму, оскільки питання Голодомору – політичне. Це брехня, що Рейган сприяв роботі Комісії, насправді ворушити цю історію не хотів ніхто. Адже в 30-х роках на очах у всього світу від голоду вимирала ціла нація – про Голодомор знали в Італії, Німеччині, у бібліотеці Конгресу збереглися листи від українців, які чудом дісталися свого адресата, в них вони зверталися до американського Президента з благанням не торгувати з СРСР, бо це звірина богоборча влада… – але світ промовчав. Були українські дослідження про Голодомор Багряного, Солов'я, Маланюка, Гришка, але їх вважали колаборантами, фашистами, котрі пішли за німецьким обозом і були прислужниками в німецьких концтаборах. Був такий міф на Заході. Саме тому українській еміграції довелося докласти надлюдських зусиль для того, щоб з'явилася така Комісія при Конгресі США. Для цього знайшли Джеймса Мейса, котрий не мав жодних родинних зв'язків із нашими емігрантами.

Згодом радянські спецслужби пропонували Джеймсові доступ до будь-яких архівів з історії України доби Козаччини чи Київської Русі, тільки б він залишив цю тему. На нього нападали совєтологи-русисти. Симптоматичним став конфлікт Джеймса з П. Магочі та П. Яциком. Джеймс хотів, щоб Інститут українських студій в Гарварді почав займатися темою Голодомору, але для дослідження було обрано, досить периферійне на думку Джеймса, питання лемків і русинів. Джеймс чудово розумів, що будь-які розмови про лемків, як про окрему націю, будуть розколювати наше суспільство, він вважав це провокацією проти України. Він завжди непомильно визначав, де на процес впливають спецслужби.

– Сьогодні на темі Голодомору багато наших політиків намагаються заробити собі електоральні дивіденди або вислужитися перед Президентом, хоч насправді є дуже далекими від розуміння цієї трагедії.

– Джеймс надзвичайно шкодував, що в Україні не пройшов період десовєтизації, покаяння. Час було безнадійно втрачено, тому до влади прийшли виплодки тієї системи, їхні діти та онуки. Єдиною надією Джеймса була молодь, тому він і прийшов викладати у Києво-Могилянську академію.

– Про справжнього Джеймса Мейса мало хто знає. Його намагаються змалювати тим-таки еміграційним професором з американським акцентом, якого «помаранчеві» «виписали» зі Штатів для революції, хоча Джеймс Мейс приїхав в Україну на 14 років раніше, а до Помаранчевої революції не дожив.

За два тижні до смерті Джеймса був судовий процес, на якому його хотіли депортувати з України. Я казала, що він хворий, що переніс 4 операції… Суд я виграла, однак, мене попередили, що Джеймса все одно депортують. Гадаю, що до революції йому б у будь-якому випадку не дали дожити.

Джеймс завжди казав, що він старий військовий кінь, з якого важко видушити сльозу. Але одного разу я прокинулася серед ночі і побачила свого чоловіка, що сидів, скрючившись у вузол (бо був після операції), і плакав. Плакав через те, що він нікому не потрібен в Америці, і нікому – в Україні, а якщо мене не стане, його зариють, як собаку. Джеймс найбільше боявся, що 4-томник зібраних ним свідчень не вийде друком. Це була справа його життя, він хотів, щоб люди дізналися про цю трагедію. Нехай не осягнуть сьогодні, можливо, завтра прийде розуміння.

Я хрипів до кінця, та усі промовчали,
Тільки звично злітало каміння юрби,
Що народом не стала.
Й на чистій сторінці,
І на білій і чорній, на тихій воді
Напиши, моя мила, що ми – українці.
Хоч такі ще немудрі. Такі молоді…

Світла пам'ять Джеймсові Мейсу. Він істинно був «more native than the natives». «Американець з українським серцем», адвокат мільйонів замучених голодом українців. Він залишив нам свої статті, зібрані свідчення, книги. Не читати їх, не пам'ятати про «український Голокост» – означає долучатися до кривавої справи радянських катів, означає бути батько-, брато- і дітовбивцями.

Книжки можна замовити у Видавничому домі "КМА": *т/ф 425-60-92, 417-59-56, ph-red@ukma.kiev.ua, phouse@ukma.kiev.ua*

Юлія Морозюк,
студентка ФГН-4

Анонс

До 75-х роковин Голодомору 1932-1933 рр. в Україні

НаУКМА
Кафедра міжнародного права і спеціальних правових наук ФПвН
у рамках щорічної наукової конференції
«Дні науки в НаУКМА»
проводить

29 січня 2009 року науковий семінар «Голодомор-геноцид 1932-1933 років в Україні: наслідки та проблеми відповідальності» в рамках постійно діючого наукового семінару «Україна як об'єкт голодоморів»

Заявки про участь у науковому семінарі та тези доповідей просимо подавати до 8 грудня 2008 року. Тексти доповідей будуть опубліковані у тематичних збірниках «Наукові записки НаУКМА. Юридичні науки» та «Магістеріум НаУКМА».Вимоги до оформлення матеріалів: шрифт Times New Roman, розмір шрифту – 14, інтервал між рядками – півтора.

Прохання надсилати теми доповідей та тези на скриньку: **Antonovych@ukma.kiev.ua**

Довідки за телефоном:
8 (044) 425 6073 – кафедра міжнародного права і спеціальних правових наук НаУКМА (корпус 4, кім. 325; вул. Волоська 8/5; Київ)

ВАЖЛИВО!

З 21 листопада до 21 грудня 2008р. в приміщенні Дослідницької читальної зали Наукової бібліотеки НаУКМА (Староакадемічний корпус) до 75 річниці Голодомору в Україні організовано книжкову виставку «Жнива скорботи».

На виставці представлені книжки та архівні матеріали з колекції відомого вченого — історика, політолога, дослідника голодомору в Україні, колишнього викладача Києво-Могилянської академії Дж. Мейса.

Архівні матеріали на виставці представлені публікаціями про Голодомор у французькій, швейцарській, американській пресі, особистим листуванням Дж. Мейса з проблем вивчення подій тих часів, рукописами статей про Голодомор, та свідченнями людей, що пережили ці страшні часи.

Дж. Мейс запропонував нам здійснити акт національної пам'яті, доступний кожному: «В національний день пам'яті жертв 1933-го (четверту суботу листопада) визначити час, коли кожен член цієї нації, де майже кожна родина втратила когось із близьких, запалить у своєму вікні свічку в пам'ять про померлих» («День», 18 лютого 2003 року).

Запрошуємо всіх небайдужих до історії українського народу відвідати книжкову виставку з колекції Джеймса Мейса – Людини, яка чверть століття тому першою відкрила світові правду про Голодомор і присвятила своє життя Україні.

«Ernst and Young» і НаУКМА — більше ніж партнерство

Партнерство

Партнерство — одна із основних засад діяльності сьогоднішньої Могилянки.

Природно, це потребує постійної і системної співпраці з українськими та міжнародними компаніями, які працюють на українському ринку — нашими роботодавцями та бізнес-треперами. Так само, як роками шліфувалася система освіти у Могилянці, відмінна й інноваційна щодо української освітньої системи в цілому, так ретельно добиралося і коло бізнес-партнерів, багато з яких стали добрими друзями університету. Про загальні принципи співпраці з бізнесом та зокрема про співпрацю з компанією «Ernst & Young» нам розповіла керівник Відділу залучення коштів В. Балацька: «Протягом років окреслились та вже відпрацювались принципи співпраці з бізнесом. В першу чергу це відкритість. Тому з боку бізнесу і є не лише сприйняття та схвалення нашої багаторічної інноваційної освітньої діяльності, а й розуміння університетських проблем та нових суспільних завдань. Важливою та визначальною є також орієнтованість на результат, поступ. І тут значною мірою НаУКМА виконує своєрідну соціальну місію — укорінення принципу, що особливої підтримки та співпраці потребують, зокрема, успішні проєкти та починання. З такою соціальною корпоративною стратегією, як зі своїм індивідуальним людським обличчям, і працює компанія «Ernst & Young» – багаторічний партнер Могилянки».

«Ernst & Young» є визнаним лідером із аудиту, оподаткування і права, консультаційного супроводу транзакцій і консультування з питань ведення бізнесу. Основне стратегічне завдання — зробити позитивний внесок у розвиток компаній, ринків і суспільства в цілому. Тому очевидно, що вимоги до професійного рівня своїх працівників тільки найвищі.

Про співпрацю Могилянки з «Ernst & Young» у сфері працевлаштування нам розповіла Ірина Картавцева, керівник Центру кар'єри та працевлаштування студентів та випускників НаУКМА: «Компанія «Ernst & Young» була однією з перших міжнародних компаній, яка повірила Могилянці та її випускникам. І вже понад 10 років компанія є надійним партнером НаУКМА.

Кожного року компанія проводить презентації кар'єрних можливостей для випускників, взяла участь в першому, і з того часу постійно бере участь, в Ярмарках Кар'єри, який щороку проводить наш Центр, пропонує випускникам цікаву та перспективну роботу, а студентам — участь у програмах стажування та можливість здобуття практичного досвіду.

Цього року компанія запровадила навчальні професійні семінари та лекції для студентів НаУКМА, на яких студенти можуть отримати такі необхідні знання від практиків високого рівня. Багато наших ви-пускників за ці роки зробили ус-пішну кар'єру в компанії «Ernst & Young», для багатьох — це перспектива».

За словами Наталі Іванової, декана ФЕНу, значення та користь таких лекцій в тому, що їх проводять провідні фахівці компанії, які дають практичні поради та надають дійсно ексклюзивні знання. Також Н. Іванова відзначає приємну та невимушену атмосферу на цих заняттях, що свідчить про високий рівень корпоративної культури всередині компанії.

Щоб дізнатись більше про бачення співпраці компанії з нашим університетом, ми звернулись до Ганни Козелецької, менеджера із персоналу компанії «Ernst & Young», яка відповіла на кілька наших запитань:

- Якими критеріями керується компанія при прийомі на роботу? Чи відповідають їм могилянці?

- На сьогодні досить багато випускників НаУКМА працюють в нашій компанії, а це означає, що вони пройшли важкий конкурсний відбір після подання резюме. Кожного року з початку березня до кінця червня наша компанія набирає молодих спеціалістів та випускників вузів до відділу аудиторських послуг та податково-юридичного відділу. За цей час ми отримуємо близько 1000 резюме. Тестування є першим етапом відбору на початкові позиції в компанії, що перевіряє знання за фахом, логічне мислення та рівень англійської мови. Всі кандидати, які успішно пройшли тестування, запрошуються на співбесіду з менеджерами та партнерами відповідного відділу. Цього року 5 випускників НаУКМА приєдналися до команди молодих спеціалістів «Ernst & Young», які довели, що отримали конкурентоспроможні знання в університеті.

- Чого, на Вашу думку, бракує молодим спеціалістам – випускникам українських вишів?

- На жаль, досить часто ми стикаємось із фактом, що молоді освічені спеціалісти не вірять у власні сили. Їм заважає стереотип, що нашій компанії потрібні фахівці тільки із досвідом роботи. Це ж не зовсім так. Кожного року до різних відділів нашої компанії приходять близько 70 нових випускників українських вузів. В нашій компанії їх вчать працювати згідно зі стандартами та методологією компанії, надають можливість пройти професійні тренінги та прослухати курси за фахом, наприклад, інтенсивний курс ACCA для працівників відділу аудиту.

З іншого боку, ми також можемо сказати, що рівень знань випускників українських вузів за фахом не завжди відповідає нашим очікуванням.

Приємно зазначити, що все більше і більше студентів приділяють увагу вивченню англійської мови, бо без володіння нею, на жаль, неможливо працювати в міжнародній компанії.

- Оскільки компанія вже багато років співпрацює з НаУКМА, чи можете ви проаналізувати, як змінився рівень підготовки студентів-могилянців?

- Ми завжди вважали НаУКМА кращим закладом зі сталою науковою базою, позитивною репутацією, який пропонує якісні знання студентам. Єдине, що змінилося – зросла кількість студентів – випускників НаУКМА, які працюють в «Ernst & Young».

- Чи вимагаєте ви при прийомі на роботу Диплом НаУКМА, а не лише диплом державного зразка? Чи є це для вас показовим, визначальним?

- Для нас як для компанії, яка давно співпрацює із Києво-Могилянською академією, диплом НаУКМА слугує певною рекомендацією для випускника від вузу. Наскільки ми знаємо, такий диплом свідчить частково про те, що протягом навчального періоду студент проявив себе як людина виважена, ввічлива, що може працювати в команді та ставиться з повагою до свого вищого навчального закладу. А це означає, що в подальшому людина зможе нормально працювати в колективі будь-якої компанії.

Таким чином, підводячи риску, можна сказати, що основне стратегічне завдання компанії – постійний розвиток самої компанії, ринків і суспільства в цілому. Співпраця з такою компанією є вкрай важливою для НаУКМА. Тому вже 10 років шляхи НаУКМА та «Ernst and Young» настільки активно перетинаються. Є взаємне прагнення, що це партнерство буде тільки зміцнюватись і приносити більші плоди в майбутньому.

Підготував **Євген Савватєєв**,
студент ФГН-2

«Простір твоєї кар'єри»

Один із найцікавіших та найрезультативніших проектів, над якими в цьому навчальному році працює Центр працевлаштування студентів та випускників – що здійснюється разом із компанією JTI проект «Простір твоєї кар'єри» (про старт проекту в липні 2008 року ми вже писали у вересневому випуску «АП»). Нагадаємо, що ідея проекту полягає в тому, щоб дати можливість нашим студентам співставити отримані в університеті теоретичні знання з сучасними вимогами роботодавців та умовами реального бізнес-середовища. Для цього їм запропонували велику програму: серію бізнес-тренінгів, кейс «День у компанії» — можливість пройти стажування у великій міжнародній компанії, базованій на високих професійних вимогах до співробітників та відповідності міжнародним стандартам ведення бізнесу. За задумом організаторів, це все посилює конкурентоспроможність наших студентів на новітньому ринку інтелектуальної праці.

В рамках «Простору твоєї кар'єри» вже відбувся конкурс студентських робіт «Сучасний роботодавець очима майбутніх професіоналів». На конкурс було подано 16 робіт, в яких студенти розкрили свій погляд на правові, соціальні, інноваційні аспекти діяльності, ролі, вплив роботодавця. Переможцями конкурсу стали А.Балацька (ФПвН-4, тема роботи «Особливості трудової правосуб'єктності роботодавця»), О.Горобець та О.Формагей (ФЕН-4, «Ідеальний роботодавець очима сучасної молоді»), А.Марчук (ФЕН-4, «Вплив сучасного роботодавця на становлення і розвиток професіоналізму»). Вручення дипломів переможцям відбулося 14 листопада на святкуванні Дня факультету економічних наук.

Навчально-практична програма проекту - «Досвід від професіоналів: адаптація до професійної діяльності» передбачає проведення серії бізнес-тренінгів. У жовтні пройшов семінар тренера компанії «Бізнес Майстер» В. Кірічека «Діловий етикет». А 19 листопада програму продовжить тренінговий семінар «Управління проектами» (к. 4-101, 16.30, тренер – керуючий партнер інвестиційної консалтингової компанії AB-Capital, директор Школи біз-нес-тренерської майстерності Р. Лемецук).

Проте, найцікавішою складовою проекту став кейс «День у компанії»: студенти протягом тижня виступали в ролі співробітників JTI. Зауважимо, що це перший досвід проведення подібного кейсу в Україні, тож ми друкуємо відгуки його перших учасників. Наступний кейс планується провести в березні 2009 р.

Лідія Надич-Петренко, менеджер з розвитку бренду працедавця, компанія JTI: «Під час 5-денного стажування у 9 студентів-могилянців була можливість познайомитись з компанією, принципами взаємодії, офісом та колективом. Для нас це перший досвід проведення таких проектів і, незважаючи на це, його результати перевершили всі очікування. Стажери на практиці познайомилися з діяльністю великої міжнародної компанії, спробували визначитися з подальшою сферою своїх професійних інтересів. Активність могилянців була дійсно вражаючою – незважаючи на щільний університетський графік, вони встигали не тільки відвідати всі заплановані заходи, а й домовлялися про додаткові зустрічі у різних відділах. Компанії JTI цей проект дав корисний досвід в організації короткотермінових студентських стажувань. Базуючись на ньому, ми плануємо і надалі ініціювати короткотермінові студентські проекти, які, орієнтуючись на відгуки наших перших стажерів, зробимо довшими".

Подаємо також коментарі деяких студентів, які взяли участь у програмі:

Валерія Шведюк, ФЕН-3: «Я навіть не очікувала, що за такий короткий термін можливо дізнатися стільки нового! Тепер я знаю: один день у живому робочому оточенні дорівнює приблизно місяцю теоретичного навчання. В JTI я мала можливість спостерігати, як професіонали користуються своїм знанням, і це дало мені змогу зробити деякі висновки, як мені надалі краще розпоряджатися часом, відведеним на навчання, щоб у майбутньому здобуті знання дійсно згодилися. Що справді потрібно, так це здоровий глузд, вміння ставити правильні запитання та невтомно шукати на них відповіді, і, звісно, любити те, чим ти займаєшся. Тоді успіх гарантовано. Я дуже вдячна Центру працевлаштування студентів та компанії JTI за можливість пройти це стажування. Гадаю, такий старт моєї кар'єри є чи не найкращим з усіх можливих! Буду рада співпраці та участі у майбутніх подібних проектахпроектах».

Богдан Пономар, ФСНСТ-2: «Після завершення кейсу я сповнений емоцій, жаги розвитку та ентузіазму. Нарешті я побачив і зрозумів специфіку роботи компанії західного типу. Визначився, в якому напрямку розвиватись далі. Хочу відзначити високу якість організації роботи компанії, неймовірну атмосферу, яка панує серед співробітників, їх високий фаховий рівень. Як-не-як, це мій перший досвід роботи, і всі мої очікування від цієї програми реалізувались на 100%».

Олег Несторенко, МП-1 «Фі"анси»: «Було дуже цікаво провести один тиждень у великій мультинаціональній компанії, оскільки підходи іноземних та українських компаній до управління бізнесом суттєво відрізняються. Фахівці компанії дуже професійні та комунікабельні, тому було приємно з ними спілкуватись. Мінус – мало часу. Думаю, 2 тижні і повний робочий день було б краще».

Олена Формагей,"ФЕН-4: «Для мене важливою була можливість застосувати отримані в теорії знання на практиці. Найціннішим було те, що компанія поділилася з нами всім зібранням своєї електронної літератури. Лідія Надич-Петренко - куратор проекту - чудова, розумна та талановита людина. Вважаю, що таких проектів та співпраці повинно бути якомога більше».

Мелвіну Кону присвоєно звання «Почесний доктор НаУКМА»

За рішенням Вченої Ради НаУКМА № 42 від 30 жовтня 2008 року професору соціології Мелвіну Кону було присвоєно звання «Почесний доктор НаУКМА».

З 1985 року Мелвін Кон - професор соціології в університеті Джонса Гопкінса. Його книги видані переважно англійською, а також німецькою, італійською, польською, українською і китайською мовами. Був редактором і членом редколегій провідних соціологічних журналів. Мелвін Кон обирався президентом Американської соціологічної асоціації і членом виконавчого комітету Міжнародної соціологічної асоціації. Він є почесним іноземним членом Польської соціологічної асоціації, членом Американської Академії мистецтв і наук, Американської асоціації сприяння просуванню науки.

Результати досліджень М. Кона – це унікальний внесок у таку галузь соціології, як соціологія особистості. Значення тієї масштабної роботи, яка була здійснена Коном за півстоліття напруженої праці, полягає у пошуку соціального підґрунтя внутрішньої людської свободи. Дослідження 1992-1996 років в Україні (проведені спільно з КМІС та кафедрою соціології НаУКМА) та 1992 року в Польщі (спільно із соціологами Інституту філософії і соціології Польської Академії наук) були спрямовані на порівняння виявленого за умов соціальної стабільності з тим, що складається за умов соціальних змін.

Презентація видань шістдесятника Зиновія Павловича Антонюка

У видавництві «Дух і літера» Національного університету «Києво-Могилянська академія» побачило світ нове видання — «Конспект самоусвідомлення» (у двох книгах) Зиновія Антонюка, відомого правозахисника, шістдесятника, активного громадського діяча. 10 листопада відбулася презентація цього видання в Бібліотеці імені Омеляна й Тетяни Антоновичів НаУКМА, на якій вдалося зібрати майже всіх представників шістдесятницького руху в Україні.

З 1990 року Зиновій Антонюк активно займається правозахисною діяльністю, видає журнал «Права людини в Україні», публікує статті про засади правозахисної діяльності, взаємини правозахисників і держави, міжнаціональні та міжконфесійні відносини, пише спогади про Світличного та Марченка…

Видання підготували та видали Харківська правозахисна група та видавництво «Дух і Літера». Книжки можна придбати у видавництві «Дух і літера» НаУКМА: ***вул. Волоська, 8/5, НаУКМА, корпус 5, кім. 209-211 тел./факс: +38 (044) 425-60-20 duh-i-litera@ukr.net — відділ збуту***

«ЛітАкценту» виповнився рік!

22 листопада в НаУКМА, у приміщенні Галереї мистецтв ім. Олени Замостян НаУКМА відбулись урочистості з нагоди дня народження наукового центру досліджень сучасної української літератури «ЛітАкцент». Це проект, заснований професором кафедри літератури та іноземних мов НаУКМА Володимиром Панченком у співробітництві з видавництвом «Темпора» (Київ). Минулого року відкрився офіційний сайт цього центру, і ось «ЛітАкцент» відсвяткував свій день народження. Творче забезпечення цього сайту, який є основним носієм і ретранслятором найновішої інформації зі світу літературних новинок, здійснюється самими членами редакції. До її постійного кола, крім головного редактора, професора Панченка, належать заступник головного редактора Ірина Троскот, редактор відділу новин Анастасія Нестеренко, редактор рубрики «Простір» Наталя Ксьондзик і власне автор та дизайнер Інтернет-сторінки Богдан Гдаль.

Подумати лишень – всього рік, а досягнуто вже чималих успіхів. Протягом цього часу на Інтернет-сторінці «ЛітАкценту» з'явилося близько 300 публікацій, із них – понад 200 рецензій на новинки літературного світу, 13 інтерв'ю з авторами художніх творів та наукових праць. Коло рубрик, матеріали в яких оновлюються фактично щодня, повниться новими гострими дискусіями довкола проблем сучасності та історії літератури.

Програма дійства, виставлена на сайті та розіслана представникам ЗМІ, перед-бачала невелику прес-конференцію, виступ головного редактора, найактивніших авторів проекту. Також усі присутні мали нагоду поспілкуватися з авторами, друзями й колегами в неформальній обстановці за келихом вина. Усе це супроводжувала жива джазова музика – під час святкування головний редактор представив присутнім джаз-бенд Ігоря Закуса та його друзів, який увесь вечір грав народні пісні у новітній джазовій обробці.

Треба сказати, в теплому приміщенні Галереї мистецтв ім. Олени Замостян зібралося приємне товариство, серед якого були зірки першої величини. Адже ще до виступу Володимира Панченка до галереї завітали поет Василь Шкляр, молоді й активні дописувачі «ЛітАкценту» Олександр Стусенко, Юлія Джугастрянська, Наталка Ксьондзик, письменники Володимир Цибулько, Володимир Денисенко, Ігор Рудницький (до слова, автор книжки «Єремія Вишневецький. Спроба реабілітації». Серед присутніх можна було помітити й представників професури НаУКМА – Тетяну Лютy, Ростислава Семківа, Володимира Моренця, Костянтина Сигова. Був тут і Леонід Фінберг, директор могилянського видавництва «Дух і літера». Завітала й Діана Ключко, віце-президент книгарні «Є» – доброго друга й колеги «ЛітАкценту». Прийшов навіть Дмитро Стус, син знаменитого поета-дисидента, загиблого під час репресій проти інакодумців у СРСР. Гості заходу та дописувачі привітали головного редактора «ЛітАкценту», і не бракувало того вечора ні дружніх відгуків, ні оплесків, ні подарунків. Воістину, під дахом галереї зібралися добрі друзі, колеги й усі, хто симпатизує молодому виданню.

Під час прес-конференції прозвучало привітання від Антона Глушка, студента НаУКМА білоруського походження. Приємно було відчути призабуту за політичними негараздами солідарність і дружню підтримку білоруської літературної еліти. І «ЛітАкцент» не залишається в боргу: головний редактор зауважив, що видання збирається продовжувати свою діяльність у напрямку так званого «слов'янського вектору» –охоплення та критичне висвітлення інформації про новинки в сучасній польській,й білоруській та сербській літературі. Володимир Панченко наголосив, що польський та сербський літературний рух нині в «ЛітАкценті» постійно відстежується його дописувачами. Натомість білоруський літературний рух зараз особливо потребує висвітлення. Справді, не цікавитися ж самим тільки Андрієм Хадановичем…

Власне виступ головного редактора «ЛітАкценту» був довгим і цікавим, сповненим спогадів та компліментів на адресу молодого покоління дописувачів і читачів, яким небайдужа доля книжки. Справді, коли читаєш публікації нашої обдарованої молоді, на душі стає якщо й не спокійніше, то все ж не так болить за нашу літературу. Емоційне наповнення, здатність (а подекуди, даруйте за каламбур – хронічна любов) до критичного самостійного аналізу, оригінальність постановки питань і така сама неординарність широких, вдумливих, аргументованих (хоча й не завжди) відповідей. Усе це – ознаки неповторних стилів, що їх на сьогодні породила наша молодь.

Як пізніше в своєму виступі зауважив Василь Шкляр (на світлині), «один мій знайомий каже: я не читаю книжок, бо є Інтернет. Так от, я не люблю Інтернет, бо є книжка»… Сам Володимир Панченко визнає, що цей проект – один із двох в Україні, чиїм профілем є моніторинг сучасної літератури, а також перше онлайн-видання такого вузького, спеціалізованого профілю. Зрештою, як бачимо, новонароджений проект зібрав під своє крило чимало іменитих авторів, яких ми згадували вище. Та хіба лише самі імена творять славу книжки? Навряд. Бо тільки якщо будуть свідомі особистості – будуть і імена. А з іменами, природно, з'являться нові думки, відкриються нові обрії, засвітяться нові зірки. З «ЛітАкцентом», сподіваймось, справи нашої літературної критики – хочеться вірити, що й власне сучасної української літератури – справи підуть на краще.

Многая літа, «ЛітАкцент!»

Підготував Іван Жежера,
студент ФГН-4
Світлини з сайту http://www.litakcent.com

Над випуском працювали:

Лариса Сиволожська,
Дмитро Дроздовський
Юлія Морозюк,
Іван Жежера,
Ганна Трегуб,
Віталіна Сидорук

Світлини Сергія Россінського

Прес-центр НаУКМА,
тел. 425-1536,
press@ukma.kiev.ua
drozdovskyi@ukma.kiev.ua